

I ntroducción a Raymond Carver.

Sembla que a Amèrica està sorgint una nova modalitat del gènere de ficció, i és una ficció de caràcter peculiar i pertorbador. És una novel·la amb un objectiu diferent —consagrada als detalls locals, als matisos, a les petites alteracions del llenguatge i del gest— i no és gens estrany que la seva primera forma sigui el relat breu i que formi part, de manera tan visible, del Renaixement del relat breu americà. Però es tracta d'històries estranyes: tragèdies sense decoració, sense mobles o amb mobles de lloguer barat al voltant de gent que mira la televisió tot el dia, llegeix novel·les barates o escolta música country o de l'Oest. Són cambreres de bars de carretera, caixeres de supermercats, obrers de la construcció, secretàries i cowboys sense feina. Juguen al bingo, mengen hamburgueses, cacen cérvols i s'allotgen en hotels barats. Beuen molt i sovint es posen en embolicks per haver robat un cotxe, una cartera o per haver trencat un vidre. Són de Kentucky, o d'Alabama o d'Oregon, però, sobretot, podrien ser de qualsevol altre lloc: persones sense rumb en un món abarrotat de menjar en bosses i dels detalls opressius del consumisme modern.

És un tipus de realisme curiós, brut, sobre l'aspecte prosaic de la vida contemporània, però es tracta d'un realisme tan estilitzat i particularitzat —tan insistentment informat de la ironia desconcertant i de vegades evasiva— que fa que les novel·les realistes més tradicionals com, posem, les d'Updike o Styron semblin al seu costat recarregades, fins i tot barroques. Molts, com Richard Ford, Raymond Carver o Frederick Barthelme escriuen amb un llenguatge monòton, «imperturbable», reduït al més simple dels estils simples. Les frases són despullades de tot adorn i mantenen un control absolut dels objectes i dels esdeveniments senzills que ens conviden a contemplar. El més eloqüent sembla que és allò que no es diu: els silencis, les elisions, les omissions. Es tracta, com ha observat Frank Kermode en **Raymond Carver concretament, d'una** «novel·la tan parca en la forma que costa adonar-se de fins a quin punt es troben completament representades tota una cultura i una situació moral en el tret aparentment més subtil».

Aquests autors són els joves dels anys seixanta fets adults, una generació

que, havent-se criat entre la marihuana, els reaccionaris i les manifestacions de protesta, ara no es fia dels herois, les croades i l'idealisme fàcil. És possible veure que moltes d'aquestes històries són calladament polítiques, almenys en els detalls, però és una política considerada com una distància per entremig: no són històries de protesta sinó de l'oportunitat per a fer-la.

(Publicat a la revista «Granta», núm. 8, Londres, 1983.)
BILL BUFORD

Introduction to Raymond Carver.

A new fiction seems to be emerging from America, and it is a fiction of a peculiar and haunting kind. It is a fiction of a different scope —devoted to the local details, the nuances, the little disturbances in language and gesture— and it is entirely appropriate that its primary form is the short story and that it is so conspicuously part of the American short story revival. But these are strange stories: unadorned, unfurnished, low-rent tragedies about people who watch day-time television, read cheap romances or listen to country and western music. They are waitresses in roadside cafés, cashiers in supermarkets, construction workers, secretaries and unemployed cowboys. They play bingo, eat cheeseburgers, hunt deer and stay in cheap hotels. They drink a lot and are often in trouble: for stealing a car, breaking a window, pickpocketing a wallet. They are from Kentucky or Alabama or Oregon, but, mainly, they could just about be from anywhere: drifters in a world cluttered with junk food and the oppressive details of modern consumerism.

This is a curious, dirty realism about the belly-side of contemporary life, but it is realism so stylized and particularized —so insistently informed by a discomfiting and sometimes elusive irony— that it makes the more traditional realistic novels of, say, Updike or Styron seem ornate, even baroque in comparison. Many, like Richard Ford, Raymond Carver, or Frederick Barthelme, write in a flat, «unsurprised» language, pared down to the plainest of plain styles. The sentences are stripped of adornment, and maintain complete control on the simple objects and events that they ask us to witness: it is what's not being said —the silences, the elisions, the omissions— that seems to speak most. It is, as Frank Kermode has observed of Raymond Carver in particular, a «fiction so spare in manner that it takes time before one realizes how completely a whole culture and a whole moral condition are being represented by even the most seemingly slight sketch».

These authors are, from one perspective, the youth of the sixties grown up, a generation that, having been raised on weed, whites and protest marches, is now suspicious of heroes, crusades and easy idealism. It is possible to see many of these stories as quietly political, at least in their details, but it is a politics considered from an arm's length: they are stories not of protest but of the occasion for it.

(Published in the journal «Granta», No.8, London, 1983.)
BILL BUFORD